

теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності”.

Одним із найважливіших принципів здійснення концесійної діяльності є оплатне використання об'єкта концесії. Концесійний платіж вноситься концесіонером відповідно до умов концесійного договору незалежно від наслідків господарської діяльності та зараховується до державного або місцевих бюджетів.

Концесіонер обов'язково повинен фінансувати інноваційні енергоощадні, ресурсозберігаючі технології, прописані в концесійному договорі, знижуючи тим самим собівартість комунальних послуг. При цьому концесіонер отримує прибуток від управління водоканалом, який формується за рахунок реалізації населенню та іншим комерційним споживачам наданих послуг за тарифами, встановленими в концесійній угоді.

Обов'язковою умовою при передачі об'єктів підприємств сфери ВКГ в концесію є забезпечення пріоритету здійснення інноваційних екологічних та соціальних проектів з метою активізації переходу досліджуваної сфери діяльності на інноваційно-інвестиційний шлях розвитку.

Передача водопровідно-каналізаційних мереж та об'єктів, що перебувають у власності місцевих органів самоврядування, в концесію дозволить залучити значні обсяги приватних фінансових ресурсів у сферу ВКГ, досягти обґрунтованості тарифів на послуги водоканалів, підвищити якість питної води та розширити асортимент послуг, демонополізувати та створити конкурентний ринок послуг з водопостачання та водовідведення.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Т. О. ГОЛУНОВА, студ.

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

До проблем розвитку державно-приватного партнерства в Україні відносять нестабільність і недосконалість вітчизняної законодавчої бази. Насідками цієї проблеми є обмеження інституційних можливостей ДПП, підвищення ризику інвестицій, ускладнення процесів гарантування та

дотримання умов договорів сторонами ДПП, зниження економічної безпеки співробітництва у межах ДПП. Для вирішення її необхідне удосконалення законодавства, що регулює та стимулює ДПП, шляхом зменшення кількості погоджувальних процедур в процесі реалізації проектів ДПП, спрощення процедури укладення договорів, посилення відповідальності сторін за виконання зобов'язань; надання можливостей створення інституційних ДПП; упорядкування сфери державних закупівель в напрямі мінімізації ризиків неефективного використання державних фінансових ресурсів.

Також проблемою державно-приватного партнерства в Україні є відсутність уніфікованого прозорого механізму планування співробітництва у межах ДПП. З цього випливає відсутність єдиного переліку потенційних об'єктів ДПП, уніфікованих правил розробки проектної документації, єдиних стандартів оголошення і проведення конкурсів. До шляхів вирішення можна віднести: вдосконалення організаційно-методичного забезпечення розробки і реалізації проектів партнерства; визначення спеціалізованих органів управління розвитком ДПП на регіональному та місцевому рівнях, їх повноважень, обов'язків та відповідальності; створення міжрегіональних координаційно-розпорядчих органів за участю державних органів влади та представників бізнесу; створення на засадах ДПП спеціалізованих лізингових центрів з метою стимулювання інвестицій в реальний сектор економіки; запровадження механізмів пайового фінансування (за участю приватних іноземних і українських фінансово-кредитних інститутів та ДБРР).

Наступна проблема для розгляду - це недостатня мотивація партнерів до налагодження ДПП. Її наслідками є недовіра приватних партнерів до влади, високий рівень корупції, нерозвиненість інститутів, складність механізму реалізації ДПП, відсутність державних гарантій в процесі реалізації договорів ДПП, недосконалість механізмів контролю за ефективністю реалізації угод ДПП. Вирішується завдяки запровадженню механізмів гарантування захисту інтересів приватних інвесторів та держави у реалізації проектів ДПП; створенню можливості оцінювання вигід партнерів ДПП у середньостроковій та довгостроковій перспективах; наданні державних гарантій під час реалізації проектів ДПП, створенню державних гарантійно-заставних агентств; спрощенню процедури укладання ДПП; розробці і впровадженню механізмів мотивування державних службовців до стимулювання створення та підвищення ефективності ДПП; активізація інформаційної діяльності щодо створення позитивного іміджу держави як

партнера; анонсуванню переваг партнерів ДПП.

Останньою проблемою є недостатнє інформаційне забезпечення розвитку ДПП. Наслідками цієї проблеми є відсутність актуальних баз даних щодо потенційних та діючих об'єктів ДПП, достовірної та регулярно оновлюваної інформації на офіційних інтернет-ресурсах органів, відповідальних за організацію ДПП. Для її вирішення необхідне забезпечення рівного доступу суб'єктів ДПП до необхідної інформації; оголошення конкурсів про реалізацію ДПП та надання необхідної інформації щодо участі у конкурсі в офіційних виданнях органів влади, відповідальних за організацію ДПП, з адресною розсилкою запрошень потенційним партнерам; проведення аудиту не реалізованих проектів ДПП; формування на державному, регіональному та місцевому рівнях бази проектів співробітництва.

Таким чином, основними заходами підвищення ефективності взаємовідносин держави та бізнесу є удосконалення: законодавства, що регулює та стимулює ДПП; організаційно-методичного забезпечення розробки і реалізації проектів ДПП; механізмів мотивування і стимулювання створення та підвищення ефективності ДПП; інформаційного забезпечення розвитку ДПП.

УМОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЕКТІВ ДЕРЖАВНО ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

А. В. ДОМБРОВСЬКА, канд. юрид. наук, доц.,
доц. кафедри правового забезпечення господарської діяльності

А. О. ЛАПЧЕВСЬКА, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

До недавніх пір в Україні не існувало будь-якого декларованого (унормованого) системного бачення держави щодо упровадження та розвитку процесу взаємовигідного співробітництва держави з приватним бізнесом.

Визначальним кроком до реального упровадження в країні ефективних взаємовигідних відносин держави і приватного бізнесу стало прийняття